

Ročník III

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

měsíc před koncem školního roku vám přinášíme další vydání našeho studentského časopisu a z uvedeného časového údaje mimo jiné vyplývá, že je to vydání v tomto školním roce předposlední.

Uplynulý měsíc máj přinesl v naší redakci spoustu změn. Hned skoro na jeho začátku z našeho kolektivu sým posledním zazvoněním odešlo deset oktávánů, takže jsme osířeli v počtu devíti (septimánů a sextánů). Nejen proto se už těšíme na čerstvé podzimní posily z řad letošních kvinty!

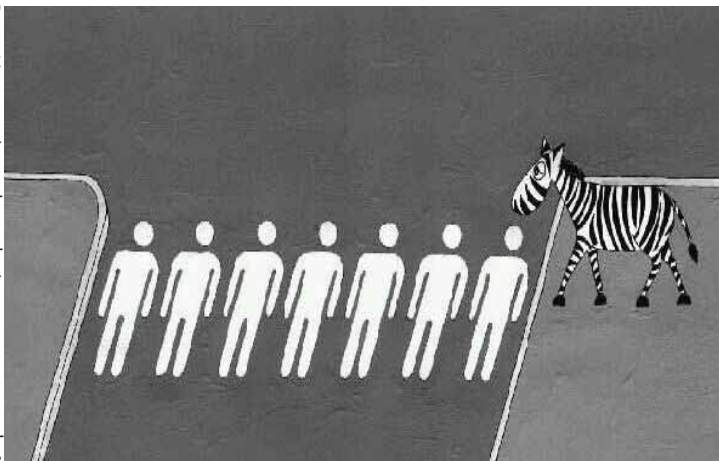
Některé z odešedších studentů oktávy však musíme ještě zvlášť a jmenovitě pochválit, protože ještě předtím, než nám dali sbohem a než odešli na „svaták“, stačili připravit a dodat své příspěvky do tohoto čísla. Týká se to Evy Fasarové a Drahý Zbořilové, jejichž pravidelnou dávkou rébusů a sudoku můžete nalistovat na druhé straně našeho časopisu, a také Jirky Lukla, který sepsal třetí pokračování svého seriálu o Hermanovi Dellym, a jak sami snadno zjistíte na straně desáté (hned za křížovkou), hodlá jej ukončit až v červnu. V neposlední řadě je třeba ocenit i obětavý přístup Aleše Fělnera, který nám ještě v týdnu po maturitě pomáhal s technickou stránkou tohoto čísla.

Kromě již zmíněných příspěvků vám i tentokrát nabízíme další pravidelné rubriky, jako je například rozhovor (a to s vedoucí školního pěveckého sboru Kristýnou Čermákovou) nebo tradiční kulturní pozvánka na poslední straně, ale i mnoho jiného zajímavého čtení. Na dvoustraně 6 a 7 děláme tečku za svou účastí v jarní části projektu MF DNES „Studenti čtou a píší noviny“ a zveřejňujeme ještě tři články, které jsme poslali do

posledního kola na téma „Olympiáda a lidská práva“. Ten od Denisy Dratvové byl dokonce zveřejněn v MFD, a byl to již její třetí projektový příspěvek, který se od loňského podzimu na stránky neprobojoval!

Co ještě dodat? Přejeme vám hodně štěstí do posledních týdnů školy, které jsou ve znamení testů a klasifikace.

VAŠE REDAKCE

Z internetu vybrala VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

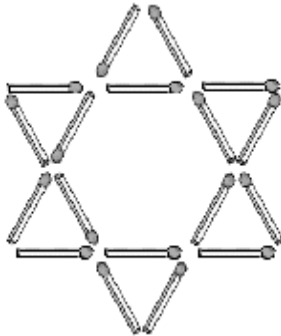
Rébusy pro bystré hlavy

Řešení úloh z minulého čísla:

Otazník odpovídal číslu 60. Určitě jste si dopočítali, že hvězdička měla hodnotu 5, stromeček 30 a součet domečku a kroužku se rovnal 25.

Davidova hvězda

Vášim úkolem je přesunout dvě zápalky tak, aby to stále byla šesticípá hvězda, ale aby z ní zmizel šestiúhelník. Počet rovnostranných trojúhelníků se však nesmí změnit.

Trubka s míčkem

Představte si, že jste uvězněni v místnosti bez oken. Uprostřed je v podlaze zapuštěna lešenářská trubka, jejíž vyčnívající část je dlouhá přesně 30 cm. Na jejím dně leží ping-pongový míček, ke kterému je připevněn klíč od dveří. Jste úplně nahý(á) a u sebe máte jen tyto věci: srdcové eso, jednu sušenku a tkaničku od bot. Jak dostanete míček s klíčem ven z trubky?

Sudoku

				8			7	
							5	3
			5	2		8	9	
	5	7		9	2	3		
2								6
		3	4	1		7	2	
	7	8		4	9			
5	9							
	4			6				

1	9		4				7	
					1			
	6	2	7		3	5		
						9		
							8	2
5		4						
	1				4			5
					8			
4	3			6	5		9	1

Když se řekne: Poslední zvonění!

Když se řekne poslední zvonění, představím si spoluškoláky z vyšších ročníků, kterak v poněkud neobvyklých oblecích a maskách všechny polévají vodou a dávají jim zcela originální, novou vůni vzniklou smícháním parfémů několika značek. Když jim strčíte něco do kasičky, která může mít různé podoby, pustí vás do školy a můžete doufat, že vás tak moc nezřídí. Kouzlo posledního zvonění spočívá v tom, že se maturanti, stresovaní z nadcházející zkoušky dospělosti, můžou (libovolně) vyblbnout.

Když jsem přišla na gymnázium, nevěděla jsem, co to poslední zvonění je. Neměla jsem o tom doslova ani páru. Ale moje sestra mi potom povyprávěla. Těšila jsem se na to jako malá, ale bohužel jsem si musela rok počkat, protože když jsem byla v primě, zrovna na gymnáziu nebyl žádný maturující ročník. Trpělivost se však vyplatila. Konečně jsme se i my dočkali svého prvního posledního zvonění. Tehdejší maturanti se připravili vskutku nápaditě. Dokonce si asi trochu zavzpomínali na školu, protože škola je někdy boj. A chcete-li bojovat, měli byste tomu přizpůsobit vzhled. Zkrátím to, byli převlečení za vojáky. Měli maskáčové uniformy, různé zbraně (samozřejmě vodní) a také helmy, jak německé, tak americké. Taková vojenská všehochuť. Některým morousům se to asi moc nelíbilo, ale mně nějaké mokré oblečení nevadilo a ani nová „vůně“ a mejkap nebyly k zahození. Zkrátka povedlo se.

Další rok bylo poslední zvonění trochu nostalgické. Jako malá jsem nejenom sledovala šmouly v televizi, dokonce jsem měla jejich kazetu Šmoulí super disko šou. Proto mě maturanti potěšili, když jsem uviděla, že jsou v modrých tričkách, bílých čepečcích, modrých punčochách a bílých šortkách. Jeden šmoula měl jakési vodní dělo, takže všichni dostali co proto. Ještě jsem zapomněla zmínit, že studenti mají také své hlášení. V případě šmoulů bylo velmi povedené.

V posledním ročníku povinné školní docházky jsme okusili „havaj“. Havajské poslední zvonění sice mělo být ve znamení pohody, studenti si však přece nemůžou nechat vzít možnost někoho „zmasakrovat“. Naštěstí jim vyšlo počasí, dokonce bych řekla, že si ho vymodlili. Bylo vedro právě jak na Havaji.

V kvintě jsem byla varována, že si to pěkně vypiju. Maturovala totiž sestřina třída a i někteří její spolužáci mi vyhrožovali. No co, udělám ze sebe obětího beránka, říkala jsem si. A nebylo to daleko od pravdy. I když mě neuvázali k totemu, Divoký západ jsem pocítila na vlastní kůži. Indiáni, kovbojové a barové dámy. Bohužel, trochu to přehnali se spotřebou vodních zásob školy a došlo k pár nedorozuměním. Hrozilo, že příští rok poslední zvonění nebude. Ale to byl jen krátkodobý vztek, na ty studenty je přece krásný pohled!

Ano, někdy krásný, někdy také hrozivý. Tento rok jsme byli všichni svědky toho, že na naší škole studovali i obávaní upíři. Konečně ukázali svou pravou tvář. Když jsem přicházela do školy, musela jsem čelit hrobníkovi s lopatou a upírovi s urnou na peníze. Vskutku důmyslné řešení! Hlášení bylo prokládáno temnou hudbou a všechny třídy se pak staly hráči hry šibenice. Přezili jsme pak nejen nápor malovánek a parfémů, ale i padajících bonbonů. Tohle poslední zvonění se mi asi líbilo nejvíce, převleky byly vážně skvělé.

Co budeme mít za dva roky my, to neprozradím, sama to ani ještě nevím. Taky bych šla za vojáka, šmoulu či upíra, ale to už tu bylo. Co však vím úplně jistě, je to, že si to pořádně užijeme. Člověk se potřebuje uvolnit před něčím stresujícím, což maturita bezesporu je. Navíc moji třídu čekají premiérové státní maturity, takže stresu bude možná ještě víc. I přes to se máte na co těšit!

GABRIELA CEEOVÁ (sexta)

Ve šlépějích starší sestry

V tomto čísle intelektu jsme se rozhodli pozeptat se na pár věcí vedoucí našeho školního pěveckého sboru Kristýny Čermákové ze sexty. Nebojácná Kristýna se nás nezalekla a do našich otázek se směle pustila.

*** Jak si užíváš svá studentská léta a co ti případně kazí právě jejich vychutnávání?**

„Já mám ráda náš gympl, protože se tady všichni známe, s učiteli můžeme mluvit skoro o všem, a kdyby nebylo občas nějaké zvorané písemky, tak bych byla úplně spokojená. A mimo školu mám tolik aktivit, že si třeba ani neuvědomím, že už je zase konec týdne.“

*** Co tě v životě nejvíce baví? Při čem se cítíš nejlépe?**

„Baví mě se smát, jíst, pít, chodit, přemýšlet – takže vlastně žít. Někdy, když je klid, tak si doma všichni uděláme černou hodinku. Uvaříme čaj, rozneme svíčky a jenom tak si povídáme. To je pak pohodička. Ale na druhé straně mám ráda, když se něco děje, proto nevynechám žádnou příležitost zasportovat si, jít do divadla a podobně.“

*** Jakou hudbu posloucháš nejraději? Popřípadě jmenuj nějakého interpreta.**

„V hudbě nejsem vyloženě vyhraněný typ, ale mám ráda rokenrol, swing, jazz, go-spely... Například 4TET, The Fireballs, B side band, Sting, Tomáš Kočko.“

*** Bylo obtížné převzít po sestře pomyslnou štafetu a začít, ještě jako poměrně mladá dívka, věst něco takového jako je školní sbor?**

„V té době si mě mnozí učitelé pletli s Romanou, takže to vypadalo, že se vlastně nic moc nezměnilo. Ale nebylo to tak úplně jednoduché už jenom proto, že nejstarší děcka odešly a sbor začínal vlastně úplně od začátku.“

*** Podle čeho vybíráte písně, které zpíváte?**

„Nó, podle toho, co se nám zpívá lépe, co se nám líbí a taky podle toho, na jaké akci zpíváme, podle obtížnosti nebo situace s nástroji...“

*** Nemíváš třeba nějaké problémy s autoritou?**

„Myslím si, že jsem docela hodná a poslušná žákyně. Ale možná, že někteří učitelé budou mít jiný názor. A co se týká mé autority ve sboru – to je hodně těžké, protože děckám se někdy nechce jít na zkoušku, ruší při zkoušení a já se pořád učím, jak na ně, aby udělali, co je potřeba, a přitom se necítili příliš jako ve škole. Je to jako na houpačce – někdy mám pocit, že mě děcka berou, jindy zase, že kdybych tam nebyla, tak by to vyšlo nastejno.“

*** Víme, že se sborem jste již zaznamenali mnoho úspěchů. Poděl se prosím s námi o ty z nich, které pro tebe osobně jsou nejvýznamnější, a něco nám o nich řekni.**

„Za dob Romany těch úspěchů bylo víc, my jsme toho ještě moc nestihli, ale pokusíme se to napravit. Například loni jsme se na soutěži v Brně umístili na 2. místě. Pro mě je ale úspěch, že to děcka baví a chtějí chodit zpívat – většinou.“

*** Co tě na vedení sboru nejvíce baví a co naopak ti dělá největší starosti?**

„Nejlepší je, když je vidět, že jsme udělali zas krůček dopředu, nebo když se při rozezpívání učíme něco nového, těžšího a všichni to zkouší, pozorují ostatní, jak jim to jde, a pak se všichni smějí, jak se soustředěně tváříme a výsledek nic moc. Starosti? No, někteří občas chodí „za sbor“!“

*** Co osobně říkáš tomu, že v naší škole vznikl druhý sbor? Nevidíš v něm konkurenci?**

„Musím přiznat, že mě to trochu zaskočilo. Jsme malá škola a lidí, co chtějí někam chodit a zpívat, je málo, a tak na to podle mého názoru doplácí oba sbory, proto-

že při společném zpívání bychom měli větší šance uspět při soutěžích. Ale jinak si myslím, že mezi námi není rivalita – dokážeme se domluvit, kdy kdo potřebuje zkušebnu, na vystoupení ke Dni matek náš sbor zapůjčil Disharmonii mikrofony pro sborové zpívání apod. A konkurence, která si nehází klacky pod nohy, je dobrá.

*** Hraješ sama na nějaký hudební nástroj?**

„Chodím do hudebky hrát na příčnou flétnu, ale měla bych víc cvičit. Teď se ještě sama učím na irskou flétnu a začínala jsem sopránovou zobcovou flétnou.“

*** Vedl tě ke zpěvu někdo již od mala? Nebo sis snad sama vyšlapala cestičku k této činnosti?**

„Když jsme byli malí, zpívala nám mamka na dobrou noc ukolébavky. My jsme chtěli vždycky jednu smutnou písničku, i když to vlastně ani není ukolébavka – tenkrát jsme jí nerozuměli, ale nám se hezky poslouchala, protože má pěknou melodii. Asi před deseti lety jsme s Romanou začaly zpívat ve sboru v Rajhradě a to byly moje začátky.“

*** Máš ohledně zpěvu či hraní nějaký osobní vzor? Nebo třeba jen člověka, který je ti svým jedním inspirací?**

„Dřív to byla právě moje sestra Romana. Teď vyloženě vzor nemám, snažím se pochytit od každého to, co se mně zdá dobré, a učit se tak něco nového.“

*** Navštěvuješ i ty sama nějaké koncerty nebo podobné kulturní akce?**

„Určitě. Nabídka kulturních akcí je široká a všechno se stíhat nedá. Docela často chodím do divadla i na různé koncerty.“

*** Hodláš se hudbě jako takové věnovat i v pozdějším životě, nebo počítáš s tím, že se s příchodem zaměstnání začne pomalu vytrácet z tvého života?**

„Doufám, že mě bude hudba provázet celým životem, i když jen v amatérské podobě. Minimálně aspoň u sporáku při vaření nebo u táboráku si zpívat budu určitě.“

*** Jaký je tvůj aktuální životní cíl? Kam směřuješ, případně co bys chtěla v životě dokázat?**

„No, mimo maturitu a asi vystudování nějaké vysoké školy (když se zadaří), bych se chtěla zlepšit ve zpěvu. Hlavně bych ale chtěla být slušným člověkem.“

Děkujeme za rozhovor.

VERONIKA MACHOVÁ, JAKUB VERBÍK (sexta)

Na koho se usmálo štěstí?

Vzhledem k tomu, že v mailové schránce casopisintelekt@centrum.cz nám tentokrát přistálo jen pět správných řešení tajenek soutěžní křížovky, rozhodli jsme se z nich vylosovat pouze jednoho výherce. Je jím KRISTÝNA ČERMÁKOVÁ ze sexty. V nejbližších dnech od nás dostane anglickou knížečku. A ještě správné znění tajenek: MILOSLAV STEHLÍK, VYSOKÉ LETNÍ NEBE.

REDAKCE

Upozorňujeme všechny čtenáře inTELEktu, že rozluštění soutěžní křížovky, veškeré příspěvky do časopisu, připomínky k jeho obsahu a náměty k jeho zlepšení nám mohou posílat na e-mailovou adresu casopisintelekt@centrum.cz.

REDAKCE

Peníze, politika, mediální hvězdy

Nejsem sportovní fanoušek. Dříve, jako dítě, jsem byla. To jsem nadšeně seděla před televizí a doslova hltala přímé přenosy, záznamy a vše, co se například kolem olympiády zrovna dělo. Sladká léta dětství jsou však již za mnou a na hodně věcí se teď dívám spíše kriticky. Olympiáda a všechn ten humbuk kolem ní je jednou z nich.

Problematika porušování lidských práv v Číně mě zajímá. Je mi ale úplně fuk, zda se právě v Číně bude pořádat olympiáda. Ať už by se totiž konala kdekoliv, půjde to mimo mě. V současnosti tolik propírané téma olympiády v Číně mi přijde spíše úsměvné a jen mě utvrzuje v mém názoru na současný sport. Jeho pravá podstata zmizela neznámo kam. Místo toho tu máme mediální přestřelky mezi politiky, kteří se tváří, že bojují za práva tuhletěch, tamtěch a tamhletěch. Pod pojmem boj si ale opravdu představují něco trochu jiného.

Nebýt olympiády, Čína by jistě přišla o nemalé zisky do státní kasy. Takže nejen politika, ale i peníze. Olympiáda v Číně bude, o tom žádná. Dalším způsobem, jak vyjádřit svůj postoj, je zakázat sportovcům na olympiádu jet. Takovýmto návrhem si politik moc peněz nepřivydělá, ale přinejmenším na sebe strhne mediální pozornost. A opět jsme všude jinde, jen ne u pravé podstaty sportu.

Na tento problém se nedokážu dívat objektivně, jak jsem již říkala, nejsem sportovní fanoušek. Kdyby bylo po mém, žádná olympiáda by nebyla. Nemám ráda takové masové, komerční věci. Ze stejného důvodu už pár let nijak výrazně neprožívám Vánoce. Pravou podstatu těchto svátků již dávno nahradila komerční šaškárna a nejinak je tomu v případě olympiády. Navíc se budu muset opět smířit s faktem, že na jediném televizním programu, který ještě alespoň za něco stojí, bude od rána do večera jen sport na úkor například zajímavých dokumentů. Ale co, já to přežiji bez újmy na zdraví, fanouškové si budou mít na dlouhý čas o čem povídat a zisky budou jistě obrovské. Jen Tibeťané z toho nic mít nebudou. Po olympiádě se na ně zapomene. Jsem zvědavá, kde bude olympiáda za čtyři roky. V tomhle přehled nemám. Je to ale v podstatě jedno. Bezprávi je na světě hodně a jistě se toho za čtyři roky opět využije...

DENISA DRATVOVÁ (*sexta*)

Hitlerovská propaganda? Nebo pozvolná demokratizace?

Druhé nejdiskutovanější olympijské hry. Konají se v Číně a vědí o nich snad už i děti předškolního věku. A jsou skutečně druhé, protože v roce 1936 se už jedny podobně diskutované konaly. Ano, mluvím o prvních letních olympijských hrách v Německu. Mezinárodní olympijský výbor (MOV) nezastavily ani celé bouře protiněmeckých protestů.

Prezident MOV Baillet-Latour tehdy řekl: „Nic nestojí v cestě pořádání olympijských her v Berlíně. Kampaň za bojkot her je politická a založená na nesprávných informacích.“ Když se ale Německo stalo neúspěšnější zúčastněnou zemí, získalo totiž třiatřicet zlatých medailí, tedy s náskokem celých devíti trofejí oproti USA, které skončily na druhém místě, posloužil tento úspěch nejmasovější propagandě německého nacionálního socialismu. Nemůže v tom Čína Německo napodobit?

Dejme tomu, že olympijské hry v Číně budou pokládány za jedny z nejzdařilejších, nejlépe zajištěných a připravených, což mimochodem není podle mého názoru až tak nereálné, neboť všeobecnou pílí a pracovní morálkou jsou Číňané proslulí po celém světě. Nepoužiji potom tento úspěch k propagandě socialismu? Nezachovají se sousední státy Číny podobně jako Nepál, ve kterém hnutí radikálních maoistů svrhlo demokratickou vládu a požaduje nastolení Maovy koncepce socialistické společnosti?

Myslím, že tuto možnost můžeme s jistotou vyloučit. Čínu totiž musíme chápat jako zemi s velmi zvláštní podobou socialismu. Ačkoliv nejsem odborník, troufám si tvrdit, že situace v Číně nejlépe odpovídá měšci peněz, schovanému do červené vlajky. Nemyslím si, že zrovna Čína si snaží dokázat, že soudruh Mao měl pravdu.

Další ožehavou otázkou však zůstává, zda tolerovat některé nedemokratické praktiky. Omezování osobní svobody, velmi přísné zákony, tresty smrti anebo kontroverzní situace v Tibetu. V první řadě bych chtěl podotknout, že Čína je pod takovým tlakem veřejného mínění, že organizování her bude místo propagandy vést jediné k politickým ústupkům. Nesmíme však naivně doufat, že zítra vydají čínští hodnostáři listinu, na které svými podpisy stvrdí demokratickou Čínu. V tomhle je Čína daleko chytřejší než všechny bývalé socialistické země dohromady. Vezměte si třeba naši milou zemičku, s rozlohou přibližně 79 000 km². Explozivní porevoluční nadšení vedlo například k privatizacím, které nebyly řízeny jediným zákonem. Jednotlivci si na navíť druhých, doufajících ve všeobecnou dobráckou náladu lidí, vydělali stovky miliard a země se z toho dodnes nevzpamatovala. Jak se má podle vás zachovat Čína s rozlohou bezmála deset milionů km², tedy země přibližně stotřicetkrát větší než Česká republika?

Obdivuji taktiku čínských politiků. Myslím, že si z bývalých států sovětského bloku vzali skutečně ponaučení. Dobře vědí, k čemu by náhlá revoluce vedla. V důsledcích těchto zjištění můžeme sledovat pozvolnou demokratizaci Číny, o čemž svědčí například i ona prapodivná kapitalistická verze socialismu. Režim v Číně je také daleko volnější, než jak je popisován samoučelnými projevy neinformovaných politiků. Bylo by podle mého názoru velmi nerozumné spustit revoluci v situaci, kdy mnohdy maximální majetek běžného Číňana dosahuje sotva hrstky rýže a příbytku z vlnitého plechu. Nechme tedy čínský režim Číňanům a věnujme se sportu!

PETR SOUDEK (sexta)

Olympiáda

Na Čínu se nyní dostala řada jako na pořadatelskou zemi pro olympiádu. To je bezesporu nejvýznamnější událost v celém sportu.

Čínská vláda si velmi dobře uvědomuje potenciál, který v sobě skrývá šance hostit olympijské hry. Možná až příliš úzkostlivě se tato země chová, když například pořádá kursy pro správné fandění, vzdělává místní občany ve správném chování či dočasně zmrazuje dopravu za účelem vyčištění vzduchu. Nicméně není to země, ale vláda, kdo rozhoduje o těchto krocích. A tady je kaz. Je správné, aby se zemi, která nedodrжуje lidská práva a obětuje zájmy svých občanů, dostalo cti pořadatelsví olympiády? Možná by bylo dobré vyvolat bojkot ze strany sportovců a diváků, dát najevo, že nejsme spokojeni s tím, co se v Číně děje. Význam olympiády je ale příliš velký a koná se konec konců jednou za čtyři roky. No není divu, že sportovec, který má formu a příležitost, po této šanci skočí. Tak jsou tu taky aktivisté, kteří se snaží olympijský oheň uhasit, pobouření jsou často situací v Tibetu. Mají ale právo útočit na olympijský oheň? Řekli bychom, že ne, vzápětí však můžeme argumentovat, že to, co se děje v Číně, je protiprávní. Pozvednutím smyslu her by snad mohl být případný výrazný výtěžek, avšak vzhledem k megalomanskému projektu, který je naplánován, to vidím spíše na ztrátu. Obyvatelé jsou vysídlováni, a tak jediným plodem vedle politického významu bude kvalitní sportovní zázemi.

Na olympiádu, stejně jako na celou Čínu, pohlížím kriticky, nicméně teď ji bojkotovat se mi jeví jako zbytečné.

TOMÁŠ ZELENKA (septima)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Vzpomínky Hermana Dellyho (část 3)

Za jiných okolností by si Herman Delly jistě vychutnával neporušenou přírodu ostrovního pralesa, něco, co ve svém životě snad ani neviděl a po čem tolik toužil. Za normálních okolností. Ale vidina domorodé vesnice někde před ním, obraz cizího člověka, který by mu dělal po tolika dnech společnost, ho naprosto přemohla. Nemyslel na nic jiného, ani na potenciální nebezpečí temných křovisek. Kráčel zlehka, nejspíš z kopce.

„Nač oddalovat skutečnost, kterou již dlouho tušíte, ba dokonce ji i znáte. Když jsem konečně vykročil ze záludných zákoutí stromového města na sluncem zalitou pláň, nějakých dvě stě metrů přede mnou uviděly moje oči shluk nízkých pletených chýší. Srdece mi zajásalo. I když jsem byl poměrně vyčerpaný, téměř sprintem jsem vyrazil směrem k svému novému cíli, a jak se později ukázalo, i k svému příšernému omylu. Jak mě nohy hnaly blíž a blíž, skrze divoce obdělávaná pole, dopadaly na moje tělo stále další a další překvapené a zvědavé páry očí.“ Herman Delly se zasmál, nebyl to však ironický smích, ale smích upřímný, skutečný. „Někde na ulicích velkoměsta, kde bych spatřil dlouho nevidanou milovanou osobu, by to nikomu zvláštní nepřipadalo. Teprve když jsem se zastavil na něčem, co v jistých ohledech připomínalo náměstí, a spatřil nehybné figury snědých domorodců, uvědomil jsem si, že pobíhající člověk ve zvláštním oblečení, s jakýmsi neforemným nákladem na zádech, a co především, s bledou pleť, je pro ně čímsi neznámým a cizím. Najednou jsem znejistěl a netušil, co dělat. Jakékoli pokusy o řeč ztroskotaly, přestože bývám považován za výborného lingvistu. Nakonec, za pomoci všech možných prostředků, došli jsme k jakési domluvě, a protože jsem pro ně byl obrovským balvanem v nehybné hladině jejich životů, přijali mě přátelsky a dali mi úplně prázdnou chýši, luxus, který nedopřávali ani sobě samým.“

Herman Delly netušil, že prostá postel z palmových listů může být něčím velice pohodlným. Střecha stavení z rostliny podobné rákosu skýtala báječný stín před žhavým sluncem. A komfort nekončil jen u toho. Hned ten večer byla na jeho počest uspořádána večeře, jejíž vydatnost, podle toho, co v dalších dnech viděl, rozhodně nebyla něčím běžným. Ráno, když se probudil, pak našel na kamenném stole u nohou svého pelechu vydatnou snídani. Velké kusy ovoce byly doplněny o něco, co mohlo být nazváno chlebem, a celé to doprovázela hliněná nádobka plná výtečného kokosového mléka.

I když jej tato primitivní společnost naplňovala vzrušením z neznámého, měl z počátku problémy navázat s ní bližší kontakty. Proto se prvních několik dní skládalo jen z výtečného pohoštění a zvědavých pohledů. A ano, on sám se procházel po okolí a pokračoval ve své badatelské činnosti. Netušil, proč se zdráhá do této komunity zapojit. Snad to byla obava. Strach před náročným úkolem, který by jej v každém případě čekal. A nejspíš jedno náhodné setkání jej povzbudilo k jednání.

Často míval takové náhlé záseky v řeči, takové to chvilkové vytržení z reálného světa, zasnění. Tohle bylo něčím výjimečným. Nevím, jak dlouho tak setrval, nicméně jsem jej musel pobídnout, aby ve svém příběhu pokračoval. „Cože? Ano, náhodné setkání. Jak jsem již řekl, nepochopitelně se mé kroky vyhybaly společnosti snědých obyvatel vesnice. Není proto divu, že mi dívka, na kterou jsem narazil na jedné planině nad zelenou střechu pralesu, připadala naprosto cizí. Zasmála se, nevím proč, nejspíš jí připadal legrační můj upřený a nechápavý pohled. Naznačila mi, chvíli trvalo, než jsem pochopil, že mě zná, že je z vesnice, ba dokonce, že je prý má sousedka.“

Povzdechl si. „Jmenovala se Laca. Nosila mi každý den jídlo. Jak byla nádherná! Má femme fatale. A nejen má.“ (Pokračování příště) *JIRÍ LUKL (oktáva)*

Cena pro vědecké ignoranty

Ne všechny objevy současné vědy jsou praktické a užitečné. Velká spousta jich pravděpodobně nikdy nebude v praxi využita, a nejen to – tyto objevy často vzbuzují ohromný údiv a smích. Přesto však nezůstávají bez povšimnutí. Každoročně jsou jejich autorům udělovány vtipné obdoby Nobelovy ceny – ceny Ig Nobel.

Začalo to v roce 1991. Zkratka Ig vznikla z počátečních písmen jména Ignác, což je fiktivní hloupý bratr chytrého Alfreda Nobela. „Ig“ se v anglosaských zemích navíc používá i jako zkratka slova ignorance, tedy k označení nevědomosti, hlouposti.

Ocenění „pseudonobelovkou“ je udělováno za objevy, které už neměly být opakovány a jsou zbytečné. Přitom ale nejsou výsměchem a potupou jejich autorů. Naopak nastavují zrcadlo institucím, které takový výzkum objednaly a financovaly, a vlastně i společnosti, která se podobnými problémy zabývá.

Takto vypadá deset oceněných vědeckých objevů:

- * **Cena míru:** Cena Ig Nobel za mír byla předána Wrightově laboratoři amerického vojenského letectva v Ohio za výzkum a vývoj chemické zbraně, která by nepřátelské vojáky neusmrtila, ale pomocí afrodisiaku by je učinila navzájem sexuálně přitažlivé. Tak zvaná „gay bomba“ by tak svým neodolatelným účinkem zcela rozložila morálku mužstva.
- * **Chemie:** Cenu za chemii dostala Maju Jamamotová z Mezinárodního lékařského centra v Japonsku za objevení netradičního způsobu produkce syntetické vanilky z kravského hnoje.
- * **Fyzika:** L. Mahadevan a Enrique Cerda Villablanca z Chile byli oceněni za studium vzorků na zmačkaném prostěradle.
- * **Lingvistika:** Juan Manuel Toro z Barcelonské univerzity získal cenu za zjištění, že potkani rozeznávají rytmiku japonského a dánského jazyka, ale pokud jsou jim obě řeči přeřrány pozpátku, rozdílů už nedokážou zaznamenat.
- * **Biologie:** Vítězskou prací bylo sečtení všech roztočů, brouků, pavouků, bakterií, koryšů, řas, kapradin a hub, které obývají průměrnou matraci. Autorkou je Johanna van Bronswijk z Nizozemska.
- * **Literatura:** Literární cenu obdržela Australanka Glenda Browneová za studii komplikací, jež v angličtině přináší používání určitého členu „the“, pokud je seřazován podle abecedy.
- * **Medicína:** Dan Meyer se svým výzkumem zasloužil o nové poznatky z oblasti polykání mečů, především jeho vedlejších účinků.
- * **Ekonomika:** Vítězskou cenu získal Kuo Čcheng-sie z Tchaj-wanu za zařízení, které chytá bankovní lupiče tak, že se na ně hodí síť. Odborné označení vynálezu je „síťová past pro okamžitý odchyt lupiče“.
- * **Letectví:** Diego Golombek a Patricia Agostinová zjistili, že křečkům pomáhá rychleji překonat problémy spojené se změnami časového pásma podávání viagry.
- * **Výživa:** Pokusy Briana Wansinka dokazují, že lidé jedí víc, když mají dostatek potravy. Součástí pokusů byla „bezdná“ polévková miska – hadičky ukryté pod deskou stolu v ní udržovaly stálou hladinu polévky.

VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (septima)

Konec skautingu

Jako bývalý skaut jsem se rozhodl napsat pojednání o skautingu. Náš oddíl se rozpadl, už se k tomu léta schylovalo, a já jsem přesvědčen, že v našich podmínkách není skauting životaschopný.

Foglarovi hoši měli vždy své nepřátele, tento fakt stmeluje. Mě v souvislosti s tím napadají hned dvě paralely. Za prvé byl skauting za minulého režimu zakazován, a tak se stal jakýmsi symbolem vzdoru a odporu, což je často velmi účinným hnacím motorem. Skauting byl tedy více punkovější, což zvyšovalo poptávku a nadšení. Na druhé straně naši svěřenci svými rozvracečskými počiny kolikrát představovali společného nepřítele pro vedení a dávali vzniknout velice specifickému černému humoru.

Náš oddíl skončil před rokem, postupně v něm po léta upadal zájem o tradiční činnosti, jako je práce s mapou či dřevem, uzly, signalizace nebo šifry. My jsme nikdy neměli příliš blízko ke skautské ideologii a v posledních letech jsme se stále odkláněli ve snaze přiblížit činnost současníkům. Nicméně jsme neustále byli v jádru skauti.

Kritickým faktorem dneška je skutečnost, že děti procházejí filtrem. Někteří sportují či mají jiné mimoskautské aktivity, jiní jsou pevně připoutáni k počítači nebo televizoru, další pak jsou příliš líní a z těch zbývajících se teprve tvoří skupina, která by mohla vstoupit ke skautům.

Dnešní definicí skauta je: „trapný, trapně voháknutý děcko s ještě trapnějšíma vedoucíma“. A obecné mínění vystihují dialogy typu: „Kam ho dáš na tábor?“ „Nevím, tady mám nabídku se dvěma diskotékama, ten bude asi nejlepší.“ „A nechceš zkusit nějaký skauty?“ „Jen to ne, ti žijou v lese a žerou tam nějaký kořínky.“

Základem je společná činnost kolektivu plného kamarádů, je však velmi těžké zabavit všechny nějakým programem a tuto činnost neustále obměňovat. Navíc náš lidský potenciál byl tvořen především pravidelně vykopávanými z domu. Potom je porizení o to těžší, že se společnou činností stává činnost rozvracečská.

Sám jsem se skauty prožil hezké chvíle svého dětství a rád na ně vzpomínám, s bývalým vedením jsem v častém kontaktu, ale vedení a nejmenší z nás jsou to jediné, co dnes může existovat, a k tomu ještě dost mizerně. Úpadek byl neodvratný a posledních pět let jsme oddíl drželi pohromadě vlastními silami. Jsem toho názoru, že v tomto společenskohistorickém pozadí nemá mnoho oddílů šanci.

TOMÁŠ ZELENKA (septima)

Bota tulačka

Období prvních táboráků už je tady, a tak jsme se s kamarádkami domluvily a o prodlouženém víkendu jsme vyrazily na chatu.

Po pečlivém sbalení všech potřebných věcí jsem si připadala, že nejedu pryč na dva dny, ale nejmiň na měsíc. Avšak nebyla jsem na tom nejhůř... Díky tomu, že na chatě neteče pitná voda, jsme měly batohy až po vrch naplněné láhvemi s touto zázračnou tekutinou. Dokonce ani kamarádkčiny boty se nikam nevezly, a tak jsme je přivázaly na krosnu za tkaničky.

Když jsme my dvě, dokonale batohy obložené turistky, vyrazily na chatu, myslely jsme, že tam snad nikdy nedojdeme. Cesta byla nekonečná a třešničkou na dortu nám byl obrovský kopec.

Když už jsme se konečně dostaly celé zlámané nahoru, chtěly jsme si po té dlouhé cestě odpočinout, a potom dojít už jen kousek na chatu. Sedly jsme si unavené do trávy, a když jsme se chtěly napít, zjistily jsme, že jedna z těch pečlivě

přivázaných a často kontrolovaných bot se po cestě ztratila. Beznadějně jsme se na sebe podívaly a představa, jak zase jdeme s batohy dolů a potom zase nahoru do kopce, nebyla příjemná. Nakonec jsme se domluvily, já jsem hlídala batohy a kamarádka šla hledat svoji botu. Bylo krásně, seděla jsem v trávě a sledovala z kopce okolí. Čekala jsem dlouho, než se pod kopcem objevila malá postavička, která se časem zvětšovala a zvětšovala, až jsem v ní poznala kamarádku mávající vesele botou. Jakmile si na kopci odpočala, vyrazily jsme do cíle.

Během dne jsme si výšlap ještě zopakovaly, a to když jsme šly naproti další kamarádce. Jakmile jsme už byly všechny, rozdělaly jsme táborák, jediný zdroj světla, protože na chatě nebyla ani elektřina. Jako naschvál se s ohněm spustil déšť, ale i přesto jsme venku vydržely dlouho a prodlouženého víkendu jsme si dobře užily.

LENKA SKLENÁŘOVÁ (*sexta*)

Tak to je trapas!

Určitě máte, milí čtenáři, nějakou zkušenost s trapasem. Určitě jste zakopli před kamarády, napili jste se tak, že vám všechna tekutina skončila v dekoltu, či jste zamyšleni vrazili do sloupu veřejného osvětlení. Víte, nemám tušení, kde se to ve mně bere, možná je to vrozenou zlomyslností každého člověka, ale trapasy miluji. Rád poslouchám ty bláznivé historky, při kterých se vypravěč studem červená ještě teď, a rád je i vyprávím. Naneštěstí, stejně jako já miluji trapasy, ony milují mě.

Jako třeba onehdy, kdy jsem spěchal za jednou nejmenovanou kamarádkou. Byl prosinec, možná leden, ale na tom nesejde. Důležité je, že vše, co neposypali solí, bylo totálně namrzlé. A teď se prosím vžijte do mé situace:

Utíkáte ulicí, odbíjí poslední minuta, už už se zpozdíte. Letmo odešlete poděkování Bohu, že v tom květinářství nezavřeli a že měli dokonce i růže. Proč tam k sakru ta blbá prodavačka cpala tolik toho zeleného kapradí, vždyť je ta růže hezká i tak! Dobíháte ke schodům, vyběhnete druhý, čtvrtý, šestý, osmý – a jste nahore. Když vtom se to stane. Rád bych ještě vložil malou úvahu: Když píšete test z fyziky a zbývá vám deset minut, můžete si okousat všechny nehty, můžete žužlat propisku nebo cvakat vrškem od pera, stejně se vaši myslí táhne jedna jediná pomyslenka, líná a uspaná, neschopná zformovat se v psaný text.

Když ale letíte naznak ze schodů, napadne vás během vteřiny milion věcí. Rovnováha! Opřel jsem se o zeď – pardon – o zvonek... zamáčkli jsem jej svým zběsilým snažením udržet poslední špetku balance a on zběsile zvonil až do okamžiku, než se ho šroubovákem pokusil umlčet otec oné zmíněné slečny. Chvilí jsem si myslel, že jsem v minulém životě stepoval v kabaretu, ale pak mi došlo, že letím. Nevím, co přesně předcházelo můj pád, ale pýcha to rozhodně nebyla. Během onoho zlomku jsem vzpomínal na rodiče, na své sny a touhy a zoufale jsem se pokoušel naučit létat. Těsně před dopadem jsem si uvědomil, že Newton skutečně nebyl blbec a že na té gravitaci něco bude. Moje poslední myšlenka před přistáním byla: „Ach, ty růže!!!“

Co dodat? Její otec mě nesnáší a myslí si, že patřím k tlupě výrostků, co běhají po sídlišti a schválně strkají sirky do zvonků starším a vážným lidem. Ona zametla nepořádek vzniklý mým zběsilým výstupem. Pozici, ve které mě našla, raději ani nekomentovala. A já? Byl jsem šťasten za ono kapradí v růžích, aspoň nebyly vidět ty ubohé nalomené květinčky a kapradí je přece už od přírody tak nějak pocuchané...

PETR SOUDEK (*sexta*)

Budou lupiči jezdit na našich kolečkových bruslích?

Hrušovany u Brna jako poklidná vesnice? V žádném případě!

Je těžké, když člověk žije v naivní představě, že lidé žijící kolem něj jsou hodní spoluobčané, kteří se vždy usmějí, když vás potkají na ulici nebo v obchodě. Ve skutečnosti jsou to ale lidé, kteří vám závidí jakoukoliv úpravu na domě, auto či bazén.

O tom, že Hrušovany nejsou zdaleka tak klidné, jak jsem si doposud myslela, a že zde nežijí pouze hodní a navenek milí lidé, jsem se přesvědčila jedno pondělní květnové ráno.

Máme červené auto, nevyznám se ve značkách, proto jsem si navykla říkat mu jednoduše „červené auto“. Je malé, starší, člověk by se i bál, zda dojede na místo, kam chcete, ale je v něm útulně. O koupi nového auta se v rodině neuvažovalo, takže jsem předpokládala, že by mělo ještě chvíli vydržet. Nikdy jsme v něm nic nenechávali, takže se občas stalo, že jsme jej celou noc nechali odemknuté. Asi se zasmějete, ale nás to opravdu nijak netížilo. Kdo by přece chtěl takové auto? Navíc jsme v něm vážně nic nenechávali. Zůstávalo tam pouze staré rádio, které nemělo hodnotu více než sto padesát korun.

Nebudu dlouho chodit kolem horké kaše. Zkrátka a dobře nám toto červené auto vykradli. Není se čemu divit. Dřív nebo později se to muselo stát a musela se nám nějak zúčinit naše špatná obezřetnost s nezamykáním. Avšak toto vykradení bylo legrační, a nejen proto, že se to stalo tak trochu z blbosti.

Auto bylo posunuté o kus dál, než jej mamka zaparkovala a kufr byl otevřený. Tu další spoušť, která se nacházela vevnitř, jsme zatím neviděly.

Jakmile jsme k otevřenému autu přišly, nejprve jsme si všimly, že byl všude rozsypan bílý prášek. Co byl zač, to jsme nevěděly. Všechny věci v autě, tedy sedačky a pár drobností, byly rozházené. V zapalování byla černá sponka. Profesionální lupiči pravděpodobně chtěli s autem odjet. Z auta bylo ukradeno rádio, o kterém jsem se už zmínila, a kolečkové brusle. Sedačky a zařízení na připojení elektriky za tři tisíce tam zůstaly. I když to pro nás bylo v ten okamžik děsivé, pustily jsme se bez reptání do úklidu. Po chvíli jsem uslyšela mamčín smích. Při tom ukazovala na zdravotní kartičku, kterou v autě našla. Bylo na ní samozřejmě jméno. Už si jej nepamatuji, ale bylo to slovenské jméno. Tohle byla první úsměvná věc na celé této příhodě. Další nás ale ještě čekaly. Zanedlouho jsme přes vysávání uslyšely zvonit mobil. Ano, lupiči opravdu v autě ztratili mobil. Když jej mamka zvedla a příjemným hlasem řekla: „Co si přejete?“, ozvalo se z telefonu: „Nedělej si ze mě srandu a vrať mi ten mobil!“ Mamka se nenechala odradit a s klidným hlasem reagovala: „No donesu ti ho, ale kam?“... „Nedělej, že nevíš! Na ubytovnu v Hrušovanech,“ prozradil pan lupič, který měl pravděpodobně krušnou noc. Mamka se rozhodla, že už se s ním dál vybavovat nebude a poslední, co mu řekla, bylo: „Jasně, že ti ho donesu! Ale i s policií!“ Tím rozhovor skončil.

Mamka ihned zavolala policisty, ti se jen zasmáli, řekli, že se jim ještě nic takového nestalo, vzali si mobil i kartičku k sobě, mamku vzali na výslech a slíbili, že se co nejdříve ozvou. Nic proti policii ČR - ale už se neozvali... Úsměvný případ je tedy stále nevyřešen, ale musím říct, že i když jsme přišly o brusle a o rádio, docela jsme se nasmály. O mém kole, které také bylo ukradeno, protože zůstalo přes noc nezamčené, se však raději zmiňovat nebudu. Musela bych se trochu stydět.

Víc mě však mrzí, že nikdy neuvídím ty pány lupiče jezdit na kolečkových bruslích o velikosti nohy čtyřletého dítěte a že nikdy neuvídím, jak se snaží prodat rádio v hodnotě sto korun...

TEREZA NENTVICOVÁ (sexta)

Budou lidé v budoucnu jíst peníze?

(Bude pro budoucí generace důležitější stolek vyrobený z mahagonu, vytěženého ze srdce Afriky, nebo kousek kukuřičné placky a sklenice vody?)

„Až pokácíte poslední strom a vylovíte poslední rybu, pak teprve zjistíte, že se peníze nedají jíst.“

Tato slova jsem jednou letmo zahlédl z okna vlaku. Neznámý sprejer jimi počmáral budovu železniční stanice. V žádném případě se nechci zastávat vandalství, jenomže v tomto případě jsem nucen udělat výjimku. Jsem toho názoru, že tuto větu bychom měli vídat po cestě do práce, v televizi a slychat v rádiu.

Co vedlo anonymního filozofa k tak hluboké myšlence? To, že je naše Země velmi ohroženou, je více než zřejmé. Šokující čísla pocházející z mezinárodních institutů pro ekologii důrazně varují před tím, co může potkat naše potomky, nevymizí-li stávající trend zneužívání štedrosti naší planety.

Podívejme se ale nejprve na fakta. Ozonová díra má nyní rozlohu zhruba 28 milionů kilometrů čtverečných, je tedy menší než v roce 2000, ale zato je hlubší. Během posledního desetiletí se množství ozonu globálně snižovalo o tři desetiny procenta ročně. Tím se nezadržitelně zvyšuje riziko rakoviny kůže, vzniku šedého zákalu, a také je ohrožen život v oceánech.

Každým rokem je zničena oblast tropických pralesů, která je větší než velikost státu New York. To způsobuje masivní vymírání živočišných druhů. Mnoho vědců věří, že současné kácení tropických pralesů ve velkém měřítku způsobuje oteplování Země a to může mít za následek zvýšení mořské hladiny a zaplavení největších přístavních měst. Mezi největší důvody odlesňování patří pěstování dobytka, získávání dřeva, těžba nerostných surovin a velkoplošné projekty jako budování komunikací a vodních přehrad pro výrobu energie. Mnoho těchto aktivit je podporováno vládami, aby byl vidět takzvaný „pokrok“. Je to jeden ze způsobů řešení jejich ekonomických problémů, díky mezinárodnímu zájmu kácet pralesy pro využití nerostného bohatství na jejich území.

Dne 19. května 2005 byla na McGillově univerzitě v kanadském Montrealu v rámci tzv. Miléniového hodnocení ekosystémů (Millenium Ecosystem Assessment) publikována mezinárodní studie, na níž se podílelo 1300 vědců z 95 států. Zpráva s názvem „Biologická rozmanitost a kvalitní život člověka“ (Biodiversity and Human Well-being) popisuje dramatické vymírání rostlinných a živočišných druhů, k němuž v současné době na naší planetě dochází. Jen za posledních sto let se úbytek druhů ztísícinasobil. Vymřením je dnes na celém světě bezprostředně ohroženo 12 % druhů ptáků, 23 % druhů savců, 32 % druhů obojživelníků, z rostlin pak např. 25 % druhů jehličnanů. Také světové zásoby ryb poklesly od počátku průmyslového rybolovu téměř o devadesát procent. Na stále se zrychlujícím tempu vymírání druhů se podílejí nejrůznější faktory přímo či nepřímo ovlivněné člověkem. Lidé znečišťují životní prostředí, neuměrně vyčerpávají přírodní zdroje, svým neuváženým jednáním narušují ekosystémy a nesou odpovědnost za klimatické změny.

Ještě nikdy v průběhu lidské historie nebyl akutní hrozbě vyhynutí vystaven tak vysoký počet zástupců flory i fauny. Tempo mizení je natolik rychlé, že začíná ohrožovat i existenci člověka. Úbytek druhů má za následek omezování klíčových a životně důležitých „ekosystémových služeb“, tedy toho, co příroda a ekosystémy poskytují lidem. Klesá produkce zdravotně nezávadných potravin a dostupnost pitné vody, což se nejvíce projevuje v nejhudších oblastech planety. Také tzv. vyspělý svět bude při stávajícím trendu stále více strádat těmito nedostatky.

Před vyčerpávajícím množstvím těchto faktů si nemůžeme jenom zakrývat oči a doufat, že nás se ta katastrofa snad ještě týkat nebude. Vždyť všechny ty škodlivé věci děláme jen kvůli kapitálu, ale dají se peníze skutečně jíst?

PETR SOUDEK (*sexta*)

Přijďte se pobavit!

Židlochovice – Masarykův kulturní dům (kulturní sál)

4. 6., 19.30 LENKA FILIPOVÁ – RECITÁL. Vstupné 240 Kč a 200 Kč. Předprodej v informačním centru.

Nosislav – areál TJ Sokol

13. 6., 18:00 V Nosislavi jednou za rock (HM Lentilky, Starostovi muži atd.)

Pohořelice

21. 6. – Doga, Kiss revival, Vidock, Mr. Dynaboom

Brno, velodrom

17. 6. – Linkin Park (americká hudební skupina se představí v Brně)

Brno

15. 6. – Den žonglování, na Lužánecké terase DDM 15.00 – 22.00. Ve 20.30 společná fire jam session, tj. žonglování s ohněm, při kterém na závěr celého programu vystoupí 30 žonglérů. Více na www.zonglovani.cz.

Filmové premiéry

5. 6. Penelope (komedie VB). Kouzelná moderní pohádka o lásce a sebepoznání.

5. 6. František je děvkař (komedie ČR). Nenapravitelný sukničkář přijde o vše co má.

5. 6. Sex ve městě (Sex and the City: The Movie, romantická komedie USA). Film na motivy slavného TV seriálu.

12. 6. Stalo se (The Happening, drama / sci-fi USA, Indie). Zemi postihne ekologická katastrofa, důsledkem čehož se šíří obrovské množství sebevražd.

12. 6. Kopačky (Forgetting Sarah Marshall, romantická komedie USA). Přestože je to veskrze smutná záležitost, vznikla o ní svěží a originální komedie, nacpaná brilantními dialogy.

12. 6. Moje borůvkové noci (My Blueberry Nights, romantický film Francie / Hongkong / Čína). Zklamaná mladá žena (Norah Jones) se vydává na pouť ve snaze vyléčit své zlomené srdce.

19. 6. Tvrdé palice (Leatherheads, romantický film USA). Georgie Clooney a Renée Zellweger v retro komedii ze sportovního prostředí.

19. 6. Letopisy Narnie: Princ Kaspian (Chronicles of Narnia: Prince Caspian, fantasy VB). Od prvního dílu v Narnii uběhla spousta času a opět ji sužuje zlo. Tentokrát v podobě občanské války.

26. 6. Zapomenuté transporty do Estonska (dokumentární film ČR). První ze série dokumentů se věnuje koncentračnímu táboru Salaspils a životu v řízkém ghettu.

26. 6. Wanted (akční film USA). Film s Angelinou Jolie, který se točil i v Česku.

GABRIELA CEEOVÁ (sexta)

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Aleš Felner a Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek.

Cena 4 Kč.